

INLEIDING

Op 8 september 2006 werd ik in Izmir aangehouden en na een nacht in hechtenis te hebben gezeten op het hoofdbureau van politie in Nazilli, werd ik naar Istanbul overgebracht. Op deze septemberdag waarop de herfst zich al aandiende, keek ik door het raam van het voertuig naar de Bosporus, nog onwetend van wat me te wachten stond en ik dacht aan mijn geliefde en aan onze zoon Akocan met wie ik geen contact mocht opnemen hoewel ik twee dagen lang daarop heb aangedrongen en protest heb aangetekend.

Gedachten aan mijn moeder, schoonvader en schoonmoeder schoten door me heen. Zouden ze hebben gehoord over wat me was overkomen, hoe zouden ze hiermee omgaan? Mijn oudere zus zou vast en zeker in actie zijn gekomen om informatie over mij te krijgen. En Akocan? Mijn lieve Ako, wat zou die nu aan het doen zijn?

Nadat het voertuig door de achterpoort van het politiebureau aan de Vatanstraat naar binnen was gereden, werden we zonder blinddoek naar binnen gebracht en in een rij voor een muur opgesteld. In de rij voor de muur bevonden zich ook andere mannen en vrouwen. Toen de formaliteiten achter de rug waren, werden we naar het cellengedeelte gebracht. In de cel waarin ik werd geplaatst maakte ik kennis met een jonge vrouw. Natuurlijk wisten we nog niet dat wij jarenlang dezelfde cel zouden delen en dat we voor dezelfde aanklachten terecht zouden staan.

Meteen nadat achter ons de getraliede, ijzeren celdeur met veel lawaai op slot was gedaan, ging ik snel voor de deur staan. In mijn paniek omdat ik al twee dagen lang niets had gehoord van Ömrüm (liefde van mijn leven) riep ik zo hard als ik kon: "Kara (mijn zwartkopje) ben jij hier?"

Uit een van de cellen vlakbij hoorde ik een stem zeggen: "Hij zit in het cellengedeelte aan de overkant, daar kan hij je niet horen," waarop ik vroeg hoe ik bij de cellen aan de overkant kon komen. Zodra de stem zei: "De toiletten zijn op de overloop tussen de twee gedeeltes," riep ik naar de bewaker dat ik naar de wc moest.

Toen ik uit de wc kwam riep de bewaker me na: "Waar ga je heen?"

Zonder me hier iets van aan te trekken, liep ik naar het celledeelte waar mijn Ömrümcen (mijn liefste) zat en ik zei: "Ik wil mijn echtgenoot zien."

Ibrahim zat in de eerste cel van de eerste rij van drie rijen cellen.

Een korte blik, zijn vraag: "Hoe gaat het met je" en de warmte van zijn tussen de tralies uitgestoken hand volstonden. Er was eindelijk een einde gekomen aan het twee dagen zorgen maken om elkaar. Hij leefde en stond tegenover mij. Nu we elkaar hadden gezien, konden we alles aan!

Die dag en de dag erna zette ik alles op alles om in het celledeelte geplaatst te worden waar mijn Ömrum zat. Samen met Elif, mijn celgenote, ging ik heel vaak naar het toilet... Kennelijk hadden ze zo genoeg van mijn vasthoudendheid en het voortdurend vragen om naar het toilet te mogen, dat ze mij op 10 september, tegen de avond, in een van de cellen plaatsten in het gedeelte waar Ibrahim zat. Ik moet zeggen dat we beiden niet onbekend waren bij de anti-terrorismeafdeling van Istanbul. Verschillende keren hadden we in die cellen gezeten en waren we bij ondervragingen gemarteld. Daarbij hadden ze geprobeerd om ons te laten bekennen door misbruik te maken van onze liefde voor elkaar... Nu mochten we ons gelukkig prijzen; ook al zaten we in afzonderlijke cellen en konden we elkaar niet zien, we konden elkaar in ieder geval horen.

Op 15 maart 1996 werd ik, toen ik van mijn werk kwam, van de straat geplukt en in hechtenis genomen. Bij het eerste verhoor, had teamleider en folteraar Bayram Kartal felle lampen op mijn gezicht gericht en deed hij zijn uiterste best om Ömrum naar beneden te halen. Met allerlei door zijn kleinzielige geest bedachte onzinverhalen had hij geprobeerd me jaloers te maken door mijn gevoelens als vrouw te bespelen. Ze dachten zich middels deze methode te verzekeren van mijn handtekening onder de verklaring over Ömrum die ze zelf hadden opgesteld. Terwijl de chef folteringen zich enorm aan het inspannen was om mij mijn handtekening te laten zetten, werd de deur geopend en kwam er iemand binnen die ik aan zijn stem herkende als een van mijn vroegere folteraars. Omdat hij niet wist welke

strategie zijn collega's op mij probeerden toe te passen, zei hij, terwijl hij zich naar mij toe draaide: "Zo zo, mevrouw, u hier? Welkom! Weet je dat we alle brieven die je in 1987 aan Ibrahim schreef en al je foto's in het archief hebben liggen? Wil je dat ik ze haal?"

Deze woorden van de folteraar waren voor mij niet origineel en ze hadden totaal geen betekenis. Want ik wist allang dat ze mijn brieven en onze foto's in beslag hadden genomen toen Ibrahim in 1987 in hechtenis werd genomen. Daarom antwoordde ik: "Ga je gang, in de brieven staat niets waarvoor ik me moet schamen of waar ik spijt van moet hebben."

Als reactie op mijn antwoord wendde de man zich tot de andere folteraars en zei: "Weten jullie dat Ibrahim heel gek is op deze hier!" En daarop kon ik mijn lach niet meer inhouden...

Vooraf omdat even daarvoor chef folteringen Bayram Kartal samen met de anderen allerlei onzin had verkondigd over dat Ibrahim mij bedroog. Nadat zijn eigen vrienden deze slechte verhoormethode belachelijk hadden gemaakt, gingen ze onmiddellijk over op fysieke folteringen. Later, toen dat niet genoeg opleverde, haalden ze me een aantal keren op en lieten me van de een naar de ander gaan terwijl ze deden alsof ze mij voor de ogen van Ibrahim zouden gaan verkrachten, en daarna brachten ze me terug.

Deze methode pasten ze ook op Ibrahim toe. Ik denk dat er voor hen niets anders overbleef dan verkrachting als dreigmiddel in te zetten omdat fysieke martelingen niet het gewenste resultaat hadden.

De eerste van de twee weken hechtenis lieten ze ons geblinddoekt tegen een muur, zittend op beton, wachten. Daarvandaan haalden ze ons op en namen ze ons mee voor ondervraging. Intussen waren we in hongerstaking gegaan om te protesteren tegen de hechtenis en de martelingen die we ondergingen. Geblinddoekt, tegen de muur aan gezeten, werden we 24 uur lang ononderbroken blootgesteld aan arabeskmuziek op de radio met het volume op de hoogste stand. Terwijl ik daar zat zag ik op een gegeven moment vanonder mijn blinddoek vandaan Kara, vlak naast me, die tegen de muur aan in slaap was gevallen.